

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Ήθυσία όλων έρωτα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός έκανε δυι μορφοει για να διαφειρη τον χαρακτήρα του μαθητού του. Αντί να του διδάξη ποιά ήταν τα καθήκοντά του στη ζωή, του έλεγε δυι, έφρόσον ο άνθρωπος εινε τόσο βραχυβίος, δεν πρέπει να στερηται καμιάς άπολαύσεως. Γνώρισα άλλωστε τον Ζανίν στο Παρίσι και τον άκουσα να λέη δυι για να κάνει κανεις το καλό, πρέπει να μάθη πρώτα να κάνει το κακό, πρέπει να έχη νοιάσει την ήδονή που δίνει μια κακή πράξις, για να νοιώσει την ήδονή που δίνει και μια καλή. Παράδοξη ήθικη, μα την άλλωστα ! Ο Ζανίν, πιορότερος, πα άποκριτικώς και πα ψυχρός στον χαρακτήρα από το Λέωνη, τον ξεπερνει στην τέχνη του κακού. Ο Λέωνης εινε ένας τύπος που τον τραβούνε τα δημοτικά τον πάθη καλό ή φροντασιολήξιες του... Αν δεν ελεγε το Ζανίν παιδαγωγός, έως να μη γινόταν τόσο κακός. Τώρα όμως αυτός θα τον καταστρέψη, αν δεν τον έχη καταστρέψει κιάλας.

Ένα ρίγος περνούσε από τα μέλη μου, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά ο Έρριέτι Συγκρίττωσα όμως δίως μου τις δυνάμεις για να μπορέσω να τον άκούσω ως το τέλος.

ΙΣΤ'

—Σε ήλικία έικοσι χρόνων, ο Λέωνης, εξακολούθησε ο Έρριέτι, βρέθηκε, με το θάνατο του πατέρα του, κάτοχος μεγάλης περιουσίας κι' ελεύθερος να κάνει δυι τι θέλει. Θυά μορφοει είκοσι και πάρα τον καλό δρόμο, αλλά, φερόντας την πατριχή του κληρονομία λίγη για τις μεγάλες του φιλοδοξίες, θέλησε να την πολλαπλασιάη. Άνακα-

Κατόπιν ο φίλος μου μου άφησε την διεύθυνσή του και έφυγε. Παρακολούθησα τους δυο χαρτοαλλέγτες κι' έτσι άπεστίτηα κάθε δεκαόμητα, δυι ο φίλος μου δεν ελεγε γελαστή. Γι' αυτό δεκαώθηρα άπολύτως μια νύχτα που δινόταν δεξίσεις στις πριγκίπισσες ντε Μ... Έπαισα τότε το Ζανίν από το μαζάρι και τραβόντας αυτόν παράμερα, του είπα:

—Ξερετε καλιά, τον φώθησα, τους δυο Βενετούς, τους άπολυώς μισάσε μαζα ο' αυτό το μέγαρο ;

—Πολύ καλιά, μου άπάντησε σοβαρώτατα, του ένός ήμιον παιδαγωγός και του άλλου φίλος.

—Να τους χαρίστε ! του άπάντησα. Εινε δυο χαρτοαλλέγτες !

Του είπα με τόση πεπαθησι τα λόγια αυτά, ώστε το πρόσωπό του άλλαξε χρώμα, παρ' έλη την άράνταστη άπαρσία του. Υπακωεύθηρα τότε δυι και αυτός έπαυσε μερδίο από τα κέρθη τους, και του δήλωσα κτηγορηματικά, δυι θ' άπαπάσο το προσωπείο των δυο συμπαισιωτών του. Ο Ζανίν, καταταράχθησε και με παραάλεσε θερμά να μην κάνω μια τέτοια ένέργεια. Δοκίμασε μάλιστα να με πείση δυι γελήθουν. Τον προκάλεσα τότε να φωνάξη το Βενετό μαρξίση. Τον έφωναξε πιάγματι κι' έγώ έξηγητήκα με λίγα και σαφή λόγια. Ο μαρξίσιος, άκούγοντάς με, άντι να δέληση να με διαφείσει, έγινε κατάλιμος. Άγνοού άν ή σαφή αυτή ήταν μια κομοδία, την άποία έπαιξε κατόπιν συνεινοήσεως με τον άδβα, αλλά μ' έξέφωρασε και οι δυο με τόσες ίκασεις, ο μαρξίσιος μάλιστα έδειξε τόση ντροπή και ανισιλή, ώστε λίγους ώρες να ήμιον ο άφιλέστερος των άνθρώπων. Μοναχά άπήθηρα από τον μαρξίση να φήγη άμέσως από την Γαλλία, έπως και ο Λέωνης.

Ο μαρξίσιος μου άποσχέθηκε τα πάντα "Ηθελα όμως να δω και το Λέωνη και να επάβωλα και ο' αυτόν την θέλησή μου. Γι' αυτό του παρράγγεια με το Ζανίν ναρθη να με δη. Πέρασε άρκετή ώρα, ως ε-του τέλος ο Λέωνης παρυσάστηρε. Δεν ήταν όμως ταπεινωμένος, έπως ο μαρξίσιος. Έκανε το θημιώμενο, κι' έφαργε τις γουθιές του. Νόμισε πως θα με φοβίση με το θράσος του. Έγώ όμως του είπα, δυι ήμιον έτοιμος να του δώσω όποια δίπλωτα ικανοσύνη ήθελε. Προηγούμενος όμως θα τον άπεάλωπα πως πραγματικώς ήταν. Τότε ο Λέωνης, τάχως, κι' αυτός κι' έγω ή άναιδειά του έπεσε με μ'αε. Οι συνεινοχοι του μάλιστα του έδωσαν να καταλάβη, δυι ήταν χαμίνος, αν δεν έσσειε από τη Γαλλία. Τότε έπεισθησε, με μεγάλη του λύσσα όμως, κι' έφαργε με τον μαρξίση από το μέγαρο αυτό, στο άποιο δεν επάτησαν ποτέ πια το πόδι τους.

Όταν ήμεια μόνος με τον Ζανίν, έπαισα να καταλάβη δυι τον ύπομαρξίσιον κι' αυτόν κι' ότι επόττενα να τον καταγγέλω στην παρκοίσησα ντε Μ... Άλλ' έπειδι δεν ελα άρκετες άποδείξεις έναντίον του, δεν τρεμάρισε, έπως ο μαρξίσιος. Πάντως παρρήθησε πολύ και κατέφυγε σε κάθε μέσον για να με πείση να μην πώ τίποτε. Έγώ τότε τον άνάγκασα να μου ήμιολογήση, δυι ήξερε μεχός ένός σημείου τα άληθη του μαθητού του και τον έβασα να μου διηγηθή την ιστορία του. Σ' αυτό ο Ζανίν την έπαθε σαν άρχαίος. Έλεγε με άμειψην, δυι άνούσιε τα πάντα. Άλλά ο άπότομος τρώος με τον όποιο τον άπειλούσα δυι θα άπεάλωπα τους έξένους τους άπολυώς αυτός ελόγαγε στο μέγισο της παρκοίσησε, τον έάλωσα. Την άρνησα λοιπόν με την πεποίθησι, δυι κι' αυτός ήταν ένα βρωμερό ύποκειμενο.

Τρεις μήνες μετά το έπεισόδιο αυτό έφυγα από το Παρίσι και ήθα στις Βρυξέλλες. Το πρώτο κιάλας βράδυ της άφιξέως μου ήμια στο χορό του Ντελίκ. Έκει σ' άναθήρησα άμέσως μεταξυ των καλών ήμιων, γιατί ο' άγαποισα άκόμα. Φαντάσασα λοιπόν την κατάληξή μου, όταν σε είδα πάλι στο Λέωνη. Από μου φάραγε σαν δεν ο. Νόμια πως ελα γελαστή και πως ο καθάλιωτος σου δεν ήταν ο άλλος εκείνος χαρτοαλλέγτες. Ρώτησα όμως και άβεκαλύθηρα πως δεν ελα γελαστή. Δεν έπαισα καθόλου τότε να τον άνακαταστήσω κοντά σου, νομίζω μάλιστα πως όπτε το έπιθυώτα αυτό.

Το να διαδεχθώ στην καρδιά σου ένα τέτοιο άνθρώπο και να

Σε περιμένει δηλ μέρα, καθισμένη μπρος σ' ανοιχτό παράθυρό της...

Και πράγματι όλόκληρο το χειμώνα εκείνο δεν προκάλεσαν όπτε την παρκοίση ύποθη. Έτσι κερδισαν τερόσται πούα και ζούσαν σαν παρκοίση. Ένα βράδυ όμως, ένας φίλος μου, από τον άποιο ο Λέωνης κερδισε μια περιουσία σφεδόν, τον άνηλίγησε. Ένα άνακαίωτο βλέμμα συνεινοήσεως με τον Βενετό μαρξίση. Ο φίλος μου δεν είε τίποτε, μα επί πολλές ήμερες, από εκείνο το βράδυ παρακολούθησε τους δυο συνεινόχους με τόση προσοχή, όπτος ώστε να μην τω ξεφεύγη όπτε το παρκοίσηγο γνήμιο τους. Τέλος, μια νύχτα, που παζαίσε και οι δυο, ο ένας κοντά στον άλλο, και χάναμε φωνιά, έσσηρη και μου είπε:

—Παρατίθησε τους δυο αυτούς Ιταλούς. Έχω την πεποίθησι, την δεκαόμητα σφεδόν, ότι μ'αε κλέβουν ο'α χαρτιά. Έγώ, αβριο θα φρίγω από το Παρίσι για κάποια ύπόθεσι μου επείγουσα. Άβριο όμως σε σέν: την φροντίδα να πιστοποίησης τις ύποθέσεις μου και να άνοήσεις τα ύπια τών φίλων μας. Είσα συνετός άνθρώπος κι' έλπίζω πως δεν θα κάνης τίποτε, αν δεν δεκαώθης άπολύτως δυι ο ζυνοήλιγής μου εινε πραγματική. Άλλ' αν άποσβήσθαισε έθους σε ρίξη μ' αϊτά τα δυο ύποκειμενα, να μην παρκαίηης να με ήναρξηση ως τον πρώτο κατήγορό τους κι' άμέσως να μου γράψης.

